

ge beløb, der skal til for at få et tidssvarende register over knoglemarvsdonorer?»

Begrundelse

Det er i dag et problem her i Danmark at finde egnede knoglemarvsdonorer, fordi det danske register er for lille. Der mangler derimod ikke donorer. For øjeblikket brænder blodbankerne angiveligvis inde med mulige donorer, uden at kunne få dem undersøgt, fordi der ikke er penge til de nødvendige vævstypebestemmelser. Efter spørgerens mening er det en sag, der haster. Patienter med leukæmi, der kunne reddes med en knoglemarvstransplantation, risikere at dø, fordi man ikke er i stand til at finde en egnet donor.

Svar (2/9 99)

Sundhedsministeren (Carsten Koch):

Dansk Selskab for Klinisk Immunologisk Udvalg vedr. Transplantation og Diagnostisk Immunologi ansøgte ved brev af 3. marts 1999 om midler til udbygning af det danske knoglemarvsdonorkorps. Der ansøgte om 13 - 16 mio. kr. over en treårig periode til en udvidelse af donorkorpset til i alt 20.000 mulige donorer. Dertil kom en ansøgning på 2,0 - 2,3 mio. kr. til vedligeholdelse af korpset.

Hvis man besluttede at bevilge de nødvendige midler til at udvide knoglemarvsdonorkorpset, ville det altså tage tre år at forøge korpset til at omfatte 20.000 personer.

Ansøgningen er begrundet i, at Danmark vil kunne bidrage mere ligeværdigt til det nødvendige internationale samarbejde på området. Der er internationalt oprettet donorregistre, der kan søges i mod betaling. Danmark benytter disse registre, som indeholder 5 mio. potentielle donorer. Det er i ansøgningen endvidere nævnt, at der hurtigere vil kunne fremskaffes knoglemarv, når danske donorer anvendes, ligesom det er lettere at få fat i mere knoglemarv, såfremt der opstår behov herfor efter transplantationen.

Det er Sundhedsstyrelsens vurdering, at der ikke i forhold til den enkelte patient med behandlingsbehov er afgørende sundhedsfaglige grunde til at udvide det danske knoglemarvsdonorregister.

Udvidelsen vil kun øge antallet af personer, der søges imellem, med ca. 2 promille. Sandsynligheden for at finde en egnet donor til en konkret patient øges således kun marginalt og dette sammenholdt med den betydelige merudgift, der er forbundet med udvidelsen, har været afgørende for min stillingtagen til spørgsmålet. Jeg vil imidlertid også lade kræftstyregruppen se på ansøgningen.

Spm. nr. S 3040

Til sundhedsministeren (1/9 99) af:
Yvonne Herløv Andersen (CD):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at regulere behandlingsområdet akupunktur?«

Begrundelse

Akupunktur er en alternativ behandling, der søges af en stadig større del af befolkningen. Gruppen af behandlere, der giver akupunktur, har imidlertid vidt forskellig baggrund, hvilket gør spørgsmålet om autorisation eller certificering på området påtrængende.

Der er i dag en del læger, der benytter akupunktur i deres behandling. Det giver ikke anledning til problemer. Der er heller ikke problemer, når der tales om akupunktører, der er medlem af deres egen forening, og som derfor opfylder de uddannelseskraav, den stiller til sine medlemmer.

Det er derimod et problem, at visse behandlere udfører akupunktur på patienter uden at have nogen uddannelsesmæssig baggrund herfor. Og det er et problem, at de mennesker, der ønsker og måske betaler dyrt for behandling hos en akupunktør, kan have meget svært ved at vurdere, om der er tale om et seriøst behandlingstilbud eller blot helt umulige løfter om helbredelse.

På den baggrund er der efter spørgerens opfattelse behov for nærmere at overveje, hvordan man forhindrer, at der udvikler sig det rene kvaksalveri på området under dække af betegnelsen akupunktur.